

Motion

1976/77:1546

av herr Svensson i Skara

med anledning av propositionen 1976/77:90 om semesterlag,
m. m.

I propositionen 1976/77:90 föreslås riksdagen antaga en ny semesterlag. Förslaget att förlänga semesterledigheten från fyra till fem veckor motsvarar det krav som moderata samlingspartiets partistämma uttalade sig för redan 1975. I en motion till föregående riksmöte (mot. 1975/76:1301) framfördes ett krav på lagfäst rätt till fem veckors semester av herrar Åkerlind och Wennerfors. Propositionens förslag om förbättrade semesterförmåner för löntagarna hälsas därför med tillfredsställelse. Dessutom kan konstateras att lagförslaget ger löntagarna även en rad nya förmåner, vilket gör reformen än mera värdefull.

Emellertid innehåller lagförslaget ett regelsystem som kan bli svårt att administrera. Den naturliga utvecklingen av semesterrätten hade varit att bygga vidare på den hittillsvarande semesterlagstiftningen, eftersom denna är relativt väl inarbetad. På arbetsplatserna är befintliga redovisningssystem även anpassade till nu gällande lagstiftning. Propositionens förslag kommer vid en jämförelse med nuvarande förhållanden att i hög grad förändra situationen för såväl offentliga som enskilda arbetsplatser.

Lagtexten har blivit mycket omfattande, vilket ställer stora krav på personalredovisningsrutinerna. Detta innebär en stor omställning för den personal som i sina vardagsrutiner skall tillämpa lagen praktiskt. För personalredogörare och motsvarande befattningshavare kan ett svårtolkat regelsystem innebära en otillfredsställande arbetsituation.

Semesterlönen skall enligt propositionen generellt beräknas med en användning av den s. k. 12 %-faktorn. Detta föreslås gälla även för månads- och veckolöner. I denna del avviker propositionen både från gällande semesterlag samt semesterkommitténs förslag (SOU 1975:88). Bestämmelserna är dessutom förenade med krav på långtgående registrering och kontroll av närvaro och frånvaro.

Tillämpningen av den föreslagna 12 %-faktorn även på månadsavlönade skulle innebära att man överger "semesterlöneprincipen". I stället skall ett system införas som innebär komplicerade beräkningar för varje tillfälle då semester uttas. Detta gäller både vid längre semesterledighet och vid uttag av enstaka dagar.

En av de viktigaste tankegångarna i den nya lagen är att garantera alla arbetstagare rätt att med vissa intervaller få en längre sammanhängande ledighet i maximalt 10 veckor. Denna rätt – som i sitt syfte är väl motiverad – innebär dock administrativa problem. Man måste bokföra såväl uttagna

semesterdagar som sparade semesterdagar och deltidandelar uppdelade på varje intjänat år. Detta kan leda till komplikationer även vid anställningsbyte. Det framgår inte av propositionen hur inestående semesterlön skall överföras till en ny arbetsplats.

Ovanstående exempel på propositionens förslag till nya regelsystem visar att det vore av värde om reglerna kunde förenklas. Detta skulle underlätta reformens genomförande och utgöra ett bidrag till den eftersträlvade avbyråkratiseringen av samhället.

Samhället bör därför kunna överlåta åt arbetsmarknadens parter att finna former för den praktiska tillämpningen. Kollektivavtalet är liksom hittills det främsta instrumentet för en sådan reglering. Riksdagen bör därför besluta, att semesterlagens tillämpningsregler skall kunna utformas i kollektivavtalet.

Med hänvisning till det anförda föreslås

att riksdagen beslutar att de regelsystem som innefattas i semesterlagen utöver den lagfästa rätten till 25 semesterdagar får förenklas med stöd av kollektivavtal.

Stockholm den 12 april 1977

STEN SVENSSON (m)

i Skara